

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. H. M. A.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti: **I)** W. K. M. A., **II)** M. O. H. A., **III)** M. A. O. H. A., **IV)** M. O. H. A., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 141 A 14/2023 – 117,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023,

č. j. OAM-66675-20/ZM-2022, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný totiž rozhodl, že se platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*"), ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona, a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neprodlužuje, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu.

[2] Žalovaný rozhodnutí založil na utajovaných písemných informacích v režimu utajení stupeň *vyhrazené*, které v průběhu správního řízení obdržel od Policie České republiky (autorem utajovaných informací byla Národní centrála proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, respektive Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě služby kriminální policie a vyšetřování). Všichni členové senátu krajského soudu se s utajovanými informacemi, vedenými žalovaným pod sp. zn. V174/2022-OAM a sp. zn. V12/2023-OAM, seznámili.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 141 A 14/2023 – 117, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval výkladem pojmu *bezpečnost státu* ze strany žalovaného, který užívá § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců [na který odkazuje § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců]. Konstatoval, že tento výklad byl dostatečný, přezkoumatelný a věcně správný. Podle krajského soudu je třeba tento pojem chápat v širším smyslu; zahrnuje tak nejen ochranu základů státnosti, ale i ochranu životů, zdraví, svobody či majetku občanů, jakož i ochranu dalších zájmů. V kontextu nyní posuzovaného případu krajský soud uvedl, že z utajovaných informací plyne jednoznačné ohrožení bezpečnosti České republiky v důsledku zde popsaného chování žalobce. Úmyslné jednání žalobce spočívá v jeho spolupráci se zpravodajskou službou cizí moci, v jeho dalších kontaktech s osobami spojovanými s terorismem a extremismem, ve spojení s extremistickými názory žalobce a v kontextu zaměstnání žalobce coby duchovního a učitele s potenciálním vlivem na širokou muslimskou veřejnost. Tyto okolnosti vytváří dle názoru krajského soudu hmatatelné riziko ohrožení těch nejzákladnějších hodnot chránících samotnou existenci státu, na jejichž zachování musí stát bezpodmínečně trvat. Proto krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vyložil pojem *bezpečnost státu* v dané věci správně a v souladu s právními předpisy.

[5] Dále se krajský soud podrobně věnoval námitce, podle níž nebyl žalobce ve správním řízení seznámen, alespoň v obecné rovině, se skutečnostmi, které vyplývají z utajovaných informací. K tomu předně uvedl, že sdělení informace o osobním jednání žalobce, spočívajícím ve spolupráci a kontaktech se zpravodajskou službou cizí moci, které představuje ohrožení bezpečnosti České republiky, lze ještě považovat za naplnění požadavku, dle něhož musí být v obecnosti účastníkovi řízení sdělena podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu. Žalovaný pak již jen v rozhodnutí zmínil, že i další činnost žalobce a jeho styky jdou proti zájmům ČR. Krajský soud k tomu dodal, že žalovaný mohl být v tomto směru konkrétnější, a kromě zmíněné spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci – což byl stěžejní obsah utajované informace – tak mohl

například uvést, že z utajovaných informací dále plyne, že žalobce udržuje kontakty s osobami spojovanými s extremismem a terorismem, nebo že veřejně i neveřejně vyjadřuje extremistické názory (dehonestace západních zvyků a hodnot, kritika ztráty vlivu a majetku muslimů v Evropě, důraz na pravověrné pojetí islámu). Podle krajského soudu však i přes tyto dílčí výhrady k odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podstatu důvodů žalobci sdělil. Krajský soud zdůraznil, že žalobce v roce 2022 několikrát podával vysvětlení orgánům Policie ČR ohledně svých výroků, chování a činnosti. Musel si tak být vědom „*problematičnosti*“ svého chování, a to nejen ve vztahu ke kontaktům s cizí zpravodajskou službou. Ostatně právě proto ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaného (a následně i v žalobě) argumentoval tím, že se snaží o výchovu mládeže v duchu vlastenectví k České republice a o integraci muslimů do české společnosti. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce z hlediska práva na spravedlivý proces neutrpěl žádnou újmu tím, že mu v rozhodnutí žalovaného nebyl ještě podrobněji popsán obsah (podstata) utajovaných informací. Neposkytnutím dalších obecných údajů o žalobcových aktivitách žalovaný procesně nepochybil natolik závažně, aby to vedlo ke zrušení správního rozhodnutí.

[6] Krajský soud dále k samotné povaze utajovaných informací a k jejich obsahu konstatoval, že obsahují nejen tvrzení původce informací, z nichž je dovozen závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky, ale také popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází, a jejich zdroj. Tyto informace o žalobcově činnosti a její škodlivosti pro Českou republiku vytvářejí věrohodný a přesvědčivý základ pro další posouzení žalobce jakožto bezpečnostního rizika pro Českou republiku. Jedná se o konkrétní výsledky operativně pátrací činnosti policie, které popisují žalobcovy aktivity. Podle přesvědčení krajského soudu proto žalovaný nepochybil, pokud o tyto informace svoje závěry opřel.

[7] Nad rámec toho, co vyplynulo z utajovaných informací, provedl krajský soud k důkazu odborné vyjádření Mgr. P. Ť., Ph.D. (odborného asistenta z Katedry Blízkého východu Filozofické fakulty UK, který byl osloven Policií ČR jako odborník na problematiku radikálního islámu – pozn. NSS), ze dne 12. 2. 2023, které se zabývalo analýzou dvou pátečních kázání žalobce v ČR, konkrétně ve dnech 10. 6. 2022 a 16. 9. 2022, a též dvěma úředními záznamy o podání vysvětlení policejnímu orgánu. Podle krajského soudu zjištěné poznatky dokreslují a potvrzují obsah utajovaných informací ohledně extremistických názorů žalobce. Krajský soud ale zdůraznil, že tyto provedené důkazy provedl pouze nad rámec dokazování potřebného pro meritorní posouzení žaloby, protože již samotné utajované informace byly dostatečným podkladem pro závěr o aktuální hrozbě žalobce pro bezpečnost státu. K různým prohlášením fyzických a právnických osob na podporu žalobce, doloženým společně s žalobou, dodal, že s ohledem na závažnost obsahu utajovaných informací nejsou s to změnit pohled soudu na žalobce jako osobu ohrožující bezpečnost ČR. Chování popsané v těchto informacích vyvrací tvrzení žalobce, že se snaží o začlenění muslimů do české společnosti a vede je k respektu k západním hodnotám.

[8] Nakonec krajský soud nepřisvědčil ani námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaného,

[9] respektive dotčení práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, ve spojení s námitkou nezohlednění nejlepšího zájmu jeho dětí. Konstatoval, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, které měl žalovaný v tomto směru zohlednit. Učinil tak až v žalobě, k níž rovněž připojil písemné vyjádření své manželky. Skutečnosti prezentované v soudním řízení podle krajského soudu nebyly takového rázu, aby svědčily o nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaného. Ten si byl ostatně vědom, že žalobce žije na území ČR s manželkou a nezletilými dětmi, ale s ohledem na závažnost obsahu utajovaných informací neshledal, že by bylo neprodloužení pobytového oprávnění žalobce nepřiměřené. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že okolnosti rodinného života žalobce nejsou natolik výjimečné, aby vedly k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Všechny tři děti žalobce (třetí dítě se žalobci a jeho manželce narodilo až po vydání rozhodnutí žalovaného – pozn. NSS) jsou předškolního věku a za krátkou dobu pobytu nejsou v české společnosti natolik integrovány. Případné opuštění území ČR nepovede k narušení jejich základního vzdělávání. Manželka žalobce dále uvedla, že zde má zaměstnání a učí se česky. To krajský soud označil za chvályhodné, ani to jej však nevedlo ke změně závěru o přiměřenosti rozhodnutí žalovaného.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[11] Jádrem kasační stížnosti je předně námitka, podle níž krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly stěžovateli dostatečně sděleny (alespoň v obecné rovině) skutečnosti vyplývající z utajované informace, respektive zda žalovaný splnil povinnosti plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu a § 169m zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele krajský soud sám rozhodnutí žalovaného doplnil a korigoval, ačkoli současně shledal, že takový postup nebyl nezbytný. Proto je rozsudek nezákonný a došlo k „*překročení hranice přezkoumatelnosti*“.

[12] Stěžovatel doplňuje, že s ohledem na popsané procesní pochybení žalovaného nemohl ve správním řízení uvést podstatné skutečnosti a okolnosti, které mohly utajované informace doplnit o důležitý kontext. Proto je prezentuje v kasační stížnosti. V tomto směru zdůrazňuje, že nepředstavuje ani hypotetické nebezpečí pro Českou republiku, a to v kontextu s hmatatelnými a výhradně pozitivními výsledky jeho působení v Teplicích, ať už jde o ochranu mládeže před radikálními myšlenkami či o podporu mezináboženského dialogu a tolerance. V tomto směru odkazuje na přílohy k žalobě, které připojil rovněž k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (prohlášení fyzických osob a různých organizací na podporu stěžovatele).

[13] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný nesprávně i nepřezkoumatelně vyhodnotil a aplikoval neurčitý právní pojem *bezpečnost státu*, přičemž ani krajský soud neposoudil tuto otázku správně.

[14] Nakonec stěžovatel namítá, že krajský soud posoudil v rozporu se zákonem i otázku přiměřenosti rozhodnutí žalovaného z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že podstatná část jejích argumentů směřuje k otázce kázání stěžovatele a jeho výkladu. Současně stěžovatel vytýká žalovanému, že jej dopředu neinformoval, že související materiály (odborné vyjádření Mgr. Ť., policejní záznamy o podání vysvětlení) budou podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalovaný k tomu podotýká, že tyto dokumenty neměl k dispozici, ačkoli o nich byla v utajovaných informacích zmínka. Nepovažoval je však za natolik zásadní, aby se jimi blíže zabýval a od Policie ČR si je v době svého rozhodování vyžádal. Podle žalovaného jde – ve srovnání s tím, co je jinak popsáno v utajovaných informacích – o méně závažnou aktivitu stěžovatele. I z toho důvodu je v záznamu ve spisu, kterým byl stěžovatel informován o podstatě toho, co z utajovaných informací vyplývá, záležitost s jeho kázáním opomenuta. Z pohledu žalovaného byly podstatné jiné informace.

[16] K nesprávnému vymezení pojmu *bezpečnost státu* žalovaný dodává, že ho vymezil způsobem odpovídajícím situaci. Neopíral se pouze o Bezpečnostní strategii ČR, ale primárně vycházel z ústavního zákona o bezpečnosti ČR. Stěžovatel navíc ani neuvádí, v čem spatřuje příliš obecné vymezení tohoto pojmu.

[17] K přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný zdůrazňuje, že se touto otázkou zabýval, a to v mezích informací, které měl k dispozici. Stěžovatel a jeho rodina na území ČR pobývají teprve krátce, disponovali pouze povolením k dlouhodobému pobytu, které je vždy jen dočasné povahy a nezaručuje pobyt na neomezenou dobu. Stěžovatel tedy musel od počátku počítat s tím, že mu toto pobytové oprávnění nemusí být prodlouženo, což snižuje dopady do jeho soukromého a rodinného života.

[18] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez výslovné námitky stěžovatele. Kasační soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti k této otázce uvádí především to, že krajský soud rozsudek neodůvodnil dostatečně a jeho postupem došlo k „*překročení hranice přezkoumatelnosti*“. Krajský soud nicméně v napadeném rozsudku podrobně a přehledně

rekapituloval znění žaloby i vyjádření žalovaného, dále shrnul průběh ústního jednání, a taktéž odpovídajícím způsobem popsal, co zjistil z obsahu správního spisu. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud v posuzovací části napadeného rozsudku (viz především odstavce 34 až 69 odůvodnění) srozumitelně vysvětlil, proč dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Rozsudek krajského soudu je tedy řádně a logicky odůvodněný. Podle stěžovatele je rozsudek nepřezkoumatelný, protože krajský soud doplnil a korigoval rozhodnutí žalovaného, ačkoliv zároveň uvedl, že to není nezbytné. Krajský soud ovšem pouze konstatoval, že ačkoli žalovaný mohl stěžovateli sdělit o něco podrobnější údaje o podstatě důvodů, které vyplývají z utajovaných informací, je možné stále dospět k závěru, že v tomto směru i přes dílčí výhrady správní rozhodnutí obstojí. Krajský soud k tomu doplnil, že postupem žalovaného fakticky stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech, protože si byl vědom toho, co může být na jeho chování „*problematické*“, a mohl se k tomu vyjádřit, což ostatně také učinil. Tento závěr není podle Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný či vnitřně rozporný. Ke správnosti závěru, že stěžovateli byla ve správním řízení dostatečně sdělena podstata důvodů plynoucích z utajovaných informací, se kasační soud vyjádří dále, na tomto místě se toliko vyjadřuje k přezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[23] Stěžovatel dále v kasační stížnosti v zásadě setrvává na žalobních tvrzeních a je toho názoru, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly stěžovateli dostatečně sděleny skutečnosti vyplývající z utajovaných informací.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu předně podotýká, že podle dosavadní judikatury musí správní orgán (za situace, v níž své rozhodnutí opírá o utajované informace) cizince seznámit alespoň **s podstatou důvodů**, na jejichž základě stát vůči tomuto cizinci provedl nějaké opatření, jako je například ukončení pobytového titulu nebo odepření vstupu (podrobněji k této otázce viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 14/2022 – 43, v němž je taktéž odkazováno na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU). Přitom platí, že otázku, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně a alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, hodnotí soud vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu.

[25] Jak konstatoval i krajský soud (blíže viz odstavec 45 napadeného rozsudku), v posuzovaném případě žalovaný stěžovatele seznámil s tím, co obecně z utajovaných informací vyplývá, formou záznamu do spisu ze dne 9. 2. 2023, č. j. OAM-66675-14/2022. V tomto záznamu žalovaný mj. uvedl, že „*zjištěné osobní jednání účastníka řízení a jeho pobyt na území představuje nebezpečí ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích zájmů v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci*.“ Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že sdělení informace o stěžovatelově osobním jednání, spočívajícím v kontaktech a spolupráci s cizí zpravodajskou službou, lze považovat za naplnění výše uvedeného požadavku, dle něhož musí být v obecnosti sdělena podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu (k tomu pro úplnost srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2022, č. j. 8 Azs 230/2020 – 48, v němž kasační soud shledal postačujícím sdělení žalovaného účastnici řízení o tom, že „*zjištěné osobní jednání účastnice řízení představuje ohrožení bezpečnosti a veřejnému pořádku České republiky, a to svým zaměřením na osoby či skupiny, které používají nezákonné postupy a kriminální činy k dosažení svých*

ekonomických a jiných cílů“, tedy v míře obecnosti odpovídající nyní posuzovanému případu).

[26] Nejvyšší správní soud současně – ve shodě s krajským soudem – nezastírá, že sdělení mohlo být ještě o něco konkrétnější a přesnější. Co ještě mohlo být ve sdělení uvedeno, aby nedošlo k ohrožení účelu utajení příslušných informací, krajský soud v napadeném rozsudku předestřel (viz odstavce 45 a 48; například, že utajované informace obsahují i popis dalších stěžovatelových kontaktů s osobami, které vyjadřují extremistické názory, schvalují teroristické útoky apod.). Zdejší soud ovšem souhlasí s krajským soudem, že žalovaný považoval za rozhodující stěžovatelovu spolupráci se zpravodajskou službou cizí moci, přičemž právě tuto informaci mu poskytl, jak bylo uvedeno výše. Ve správním rozhodnutí poté doplnil, což uvádí i sám stěžovatel, že nebezpečím pro společnost jsou „*vyhrocené postoje*“ vůči jejím hodnotovým základům a že „*jednání a činnost žadatele, jeho styky a spolupráce*“ směřují proti zájmům české společnosti.

[27] Krajský soud má také pravdu v tom, že stěžovatel opakovaně podával vysvětlení na policii ohledně svých výroků, chování nebo činnosti. Musel si tedy být vědom, že státní orgány se o jeho osobu zajímají, a to nejen ve vztahu k vytýkanému styku s cizí zpravodajskou službou. Ostatně již ve správním řízení se prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce vyjádřil tak, že předně popřel jakoukoli spolupráci se zpravodajskými službami cizí moci, a dále s odkazem na podání vysvětlení před Policií ČR prohlásil, že vždy jednal v souladu se zájmy ČR, vychovával děti a mládež v duchu vlastenectví a vedl je k integraci do české společnosti (viz vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 3. 2023, založené na č. l. 19 správního spisu). Z ničeho tedy nevyplývá, že by došlo k podstatnému porušení procesních práv stěžovatele, který v důsledku toho teprve v žalobě, či dokonce až v kasační stížnosti, mohl uvést skutečnosti, které by doplnily obsah utajovaných informací o důležitý kontext, jak stěžovatel tvrdí. To, co stěžovatel uvedl v soudním řízení, mohl uvést již v řízení před žalovaným, a je pouze věcí jeho procesní obrany, že tak neučinil a ve správním řízení se vyjádřil jen velmi stručně.

[28] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje krajskému soudu, že považuje „podstatu důvodů“ (související s obsahem utajovaných informací) sdělenou stěžovateli v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí za dostatečnou. Skutečnost, že stěžovateli mohly být z utajovaných informací poskytnuty ještě další dílčí obecné údaje, není procesním pochybením takového charakteru, které by mělo za následek zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Tyto údaje byly stěžovateli *de facto* známé a zrušení správního rozhodnutí jen z tohoto důvodu by tak postrádalo jakýkoli praktický význam, jinými slovy by bylo pouhým formalismem.

[29] Nejvyšší správní soud se tedy mohl zabývat navazující otázkou, a sice, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány a poskytují oporu pro rozhodnutí žalovaného. To je totiž druhá ze stěžejních otázek, kterou musí správní soud v případech, které jsou založeny na utajovaných informacích, řádně posoudit. Při rozhodování na základě utajovaných informací totiž platí, že příslušné zprávy (v judikované věci se jednalo o zprávy zpravodajských služeb – pozn. NSS) nemohou být „[p]*ouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit*

věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40, č. 3667/2018 Sb. NSS, odstavec 32). Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 – 28, č. 4031/2020 Sb. NSS, odstavec 22).

[30] Nejvyšší správní soud (resp. každý člen nyní rozhodujícího senátu) se s utajovanou částí správního spisu seznámil a obdobně jako krajský soud dospěl k závěru, že informace, na kterých žalovaný založil svůj závěr o bezpečnostním riziku stěžovatele pro Českou republiku, výše uvedené požadavky splňují. Utajované informace obsahují nejen tvrzení původce informací, z nichž dovozuje závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky, ale také podrobný, časově a místně určený popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází, jakož i jejich zdroj. Tyto informace o stěžovatelově činnosti a její (přinejmenším potenciální) škodlivosti pro bezpečnostní zájmy České republiky vytvářejí ucelený, věrohodný a přesvědčivý základ pro další posouzení stěžovatele jakožto bezpečnostního rizika pro Českou republiku; popisují dostatečně určitě konkrétní jednání stěžovatele, jeho kontakty s problematickými („závadovými“) osobami a se zpravodajskou službou cizí moci. Utajované informace tedy poskytují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území ČR mohl ohrozit bezpečnost státu.

[31] Co se týče námitky nesprávného vymezení pojmu *bezpečnost státu*, má Nejvyšší správní soud za to, že i přes obsáhlost kasační argumentace k této otázce nemá smysl se jí dopodrobna zabývat. Je sice možné teoreticky a obecně uvažovat nad tím, co vše tento pojem zahrnuje a jak přesně jej žalovaný mohl vyložit, takové akademické úvahy se ovšem míjí s podstatou sporu, tj. zda stěžovatel svým **konkrétním** chováním či činností představuje důvodné nebezpečí pro bezpečnost ČR. Z utajovaných informací přitom tento závěr vyplývá, jak Nejvyšší správní soud vyložil výše. Krajský soud se nadto této otázce v návaznosti na žalobní body podrobně věnoval, Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje a nepovažuje za nutné jeho závěry znovu opakovat (viz např. odstavce 36 až 43 a dále odstavce 55 a 56 napadeného rozsudku). V tomto smyslu krajský soud správně uzavřel, že „*spolupráce žalobce se zpravodajskou službou cizí moci spolu s kontakty žalobce s osobami spojovanými s terorismem a extremismem, ve spojení s extremistickými názory žalobce a v kontextu zaměstnání žalobce coby duchovního a učitele s potenciálním vlivem na širokou muslimskou veřejnost, (...) představuje reálné ohrožení bezpečnosti státu*.“

[32] Na výše uvedeném nic nemění ani polemika stěžovatele s pohledem na jeho kázání a nesouhlas s odborným vyjádřením Mgr. Ť., proti jehož závěrům se vymezuje odborný posudek dr. L. d. l. V. N., Ph.D., ze dne 3. 8. 2023, který stěžovatel připojil ke kasační stížnosti. Krajský soud totiž zdůraznil, že jak odborné vyjádření Mgr. Ť., tak i dva záznamy o podání vysvětlení stěžovatele před orgánem Policie ČR, provedl **nad rámec** dokazování

potřebného pro meritorní posouzení žaloby, protože již samotný obsah utajovaných informací byl dostatečným podkladem pro závěr o hrozbě stěžovatele pro bezpečnost státu (srov. odstavce 54 a 55 napadeného rozsudku). S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. **Uvedené dokumenty** vůbec **nebyly podkladem pro rozhodnutí žalovaného**, a pro posouzení podstaty tohoto sporu tak nejsou rozhodující. Klíčový je obsah utajovaných informací a zdejší soud opakuje, že ten považuje, stejně jako krajský soud, za dostatečný. Tato část kasační argumentace se tak s podstatou věci fakticky míjí a závěry Nejvyššího správního soudu nemůže změnit. Jinými slovy, i bez důkazů, které provedl krajský soud nad rámec a pro „*dokreslení*" obsahu utajovaných informací, jak upozornil v napadeném rozsudku, by byl výsledek sporu stejný. Stěžovatelem zdůrazňovaná svoboda náboženského přesvědčení, závěry dr. d. l. V. N. nebo různá prohlášení fyzických osob a různých organizací, učiněná na podporu stěžovatele, nejsou s to vyvrátit informace obsažené v utajovaných podkladech.

[33] Stěžovatel namítá také **nepřiměřené dopady správního rozhodnutí** do svého soukromého a rodinného života. Rovněž v tomto směru se ale Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry, k jakým dospěl krajský soud v napadeném rozsudku. Předně zdůrazňuje, že **stěžovatel v tomto ohledu neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti**, ke kterým měl žalovaný přihlížet; s tímto argumentem přišel až v soudním řízení. Podstatné však je, že Nejvyšší správní soud považuje dopady rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty za přiměřené ve vztahu k důvodům, které k vydání tohoto rozhodnutí vedly. Tyto důvody jsou přitom velmi závažné (hrozba pro bezpečnost státu), takže krajský soud má pravdu, že oproti tomu by musel být zjištěn mimořádně závažný zásah do života stěžovatele. Ten však zjištěn nebyl a stěžovatel jej ve správním řízení netvrdil a v řízení soudním neprokázal. Na konkrétní argumenty krajského soudu ohledně přiměřenosti (viz odstavec 69 napadeného rozsudku) přitom stěžovatel v kasační stížnosti nereaguje. Krajský soud vazby stěžovatele na Českou republiku nepopíral a nezlehčoval, nečinil tak ani žalovaný, byť stěžovatel v kasační stížnosti namítá opak (srov. zejména str. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného, resp. odstavce 65 až 69 napadeného rozsudku, kde je tato otázka řešena dostatečně). Je pochopitelné, že stěžovatel by zde chtěl nadále žít s manželkou a nezletilými dětmi, jakož i pokračovat ve svém zaměstnání. Veřejný zájem spočívající v ochraně bezpečnosti ČR a jejích zájmů je ovšem třeba v posuzovaném případě upřednostnit.

[34] Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že zásah napadeného správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele není s ohledem na okolnosti této věci nepřiměřeným, přičemž jak žalovaný, tak i krajský soud se touto otázkou náležitě zabývali.

[35] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[36] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[37] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Nejvyšší správní soud těmto osobám žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jim právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

[38] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[39] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1 (výrok IV. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. října 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu